

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 933/2020
05.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Божидара Вујичића и Јелице Бојанић-Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Мирјана Бурић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд – Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 636/19 од 29.10.2019. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 636/19 од 29.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 636/19 од 29.10.2019. године у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка из другог става изреке првостепене пресуде и решење садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2601/17 од 29.08.2018. године, тако што се обавезује тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 37.500 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000 динара у року од 15 дана од дана пријема одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2601/17 од 29.08.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО, по стопи која буде важила на дан уплате, на новчане износе ближе означене у изреци. Другим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 636/19 од 29.10.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка из другог става изреке првостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези са правом на накнаду трошкова поступка.

Испитујући побијано решење о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеном пресудом усвојен је у целини тужбени захтев и тужена је обавезана да у корист тужиоца изврши уплату тражених доприноса. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка, првостепени суд је донео руководећи се разлозима правичности, сматрајући да је тужилац могао у ранијем поступку у којем је остварио новчану накаду да потражује и доприносе, па иако је тужбени захтев за уплату доприноса основан, направљени су непотребни издаци који превазилазе висину тужбеног захтева. Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. тог закона је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка тужиоцу нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио првостепену и другостепену одлуку у делу о трошковима поступка, применом члана 150, 153. став 1. и 154. ЗПП, тако што је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове који су били потребни ради вођења парнице у износу од 37.500 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате. Тужиоцу су признати трошкови за састав тужбе од стране адвоката у износу од 6.000 динара, за приступ адвоката на два одржана рочишта у износу од по 7.500 динара и једно неодржано рочиште 4.500 динара, као и за састав жалбе износ од 12.000 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу члана 165. став 2, у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају тражени трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, према важећој АТ.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић